

Rud. Pečjak

Mikica Mokica

(Konec.)

24.

Sonček sije prelepo, rožice cveto, ljube ptičice pojo, ko čebelice za vedno domek zapuščajo. —

Pod sončkom se zbirajo, v njegovih zlatih žarkih rajajo.

»Zdrava kraljica — zdrava kraljica — zdrava, zdrava, zdrava kraljica!« doni veličastno in mogočno po vsem zlatem ozračju.

»Zdrava kraljica — zdrava, zdrava, zdrava kraljica!« se razlega v hiški, da se vsa trese.

Vedno nove trume čebelic bruhajo iz hiške: neskončen, radosten sprevod prelepe kraljice.

Mikica, Mišlinček in Mišlunčka gredo v spremstvu kraljice sredi najbolj radostnih vzklikov. Že so zunaj — že letajo v zlatem blešččem krogu okoli kraljice.

Ptički so prenehali peti, murenčki ne pojejo več, kobilice cvrčavke so obmolknile. Vseповsod en sam neskončen radosten vzklik:

»Zum, zum, zum kraljica...«

Mikica je zagledala na vrtku atka, mamico, Vidka, Lenčico, Ančico. »Zdrava, zdrava, zdrava kraljica!« jim je klicala iz zatega ozračja in veslala po sončnih žarkih za kraljico, kakor bi plavala po samem neskončnem veselju.

»Mikica — kako je lepo, lepo...« sta klicala za njo Mišlinček in Mišlunčka.

Tisti hip pa je nekaj žoltorumenega, črnega zabliskalo, padlo med čebelice, zarezalo, zaplesalo, zabrenčalo, da so se vse čebelice od groze stresle.

»Kje je kraljica!« je zatulil strašen glas.

Takoj nato pa tisoče krikov smrtne groze: »Kraljica je ugrabljena, kraljica je ugrabljena...«

Strašen sršen jo je držal v svojih krempljih.

»Čebelice — moje zveste čebelice...« je klicala kraljica na pomoč.

Mikica je udarila s perutki in letela na vso moč h kraljici. Prva je bila pri kraljici. Zagrabila je sršena, ga grizla, tolkla, bila, praskala, tepla, brcala.

Sršen je spustil kraljico, zagrabil Mikico in strašno zarjovel: »Zdaj bom pa tebe pojedel!«

»Samo da je kraljica rešena,« je kliknila Mikica.

Tisoče in tisoče vzklikov se je zlivalo v eno samo pesem:

»Kraljica je rešena — kraljica je rešena...«

Tisoče in tisoče čebelic se je zgrinjalo okoli kraljice, da bi jo branile.

Junaka Mišlinček in Mišlunčka sta zagrabila sršena vsak za eno perutnico.

»Razbojnik — tat — ropar...« sta divje kričala in ga držala kot na vajetih.

»Spustita me!« je rjovel sršen.

»Držita ga!« je klicala Mikica.

Prišle so na pomoč še druge čebelice. Sršen ni mogel več leteti in vsi so se nekam pogreznili skozi oglušujoče radostne vriske:

»Zdrava, zdrava, zdrava kraljica...«

Od nekod daleč daleč pa je priplaval žalosten glas:

»Ti moja uboga, uboga punčka.« —

25.

Skozi okno gledajo zvezdice na Mikico Mokico, ki sladko spi v posteljici. Mož v lunici, ki pričara bajne sanje, vesla za goro. Petelinčki pojo, pojo. Zarjico in sonček kličejo.

Mamica stoji pri posteljici in gleda svojo punčko Mikico Mokico.

Mikica maha z ročicami in vpije: »Sršen — sršen!«

Mamica jo vzame v naročje. Mikica še vedno maha z ročicami, brca z nožicami in praska mamico. Mamica jo boža, kliče, pa je ne more zbuditi.

»Samo da je kraljica rešena,« vzdihne Mikica in se za hip blaženo nasmeje.

Mamica jo boža, boža — kliče, kliče... »Mišlunčka — Mišlinček — držita ga!« —

»Mikica Mokica — ti moja uboga, uboga punčka« —

Mikica je odprla očke.

»Drži ga, Mišlinček, da me ne bo pojedel. Mišlunčka, Mišlunčka --«

»Kdo pa je? — Mikica Mokica — kdo pa je?«

»Sršen. Kraljico sem rešila.« —

»Saj ga ni. Mamica je pri tebi in te varuje.«

»Mamica — mamica!« se je zavedla nenadoma Mikica in si pomencala očke. Objela jo je in ji zašepetala: »Da sem le spet tvoja punčka. Saj je najlepše na svetu biti tvoja punčka. Moja zlata, zlata mamica!«

Šla je od posteljice do posteljice, da je spet videla Vidka, Lenčico in Ančico. Spat je šla pa kar k mami v posteljico. Objela jo je okoli vratu in ji dolgo, dolgo pripovedovala o prelepi mami kraljici, o hudih stražnikih, o ubogem Mišlinčku in ubogi Mišlunčki; o strašni mucu maci, o grozanskem medvedu, pa o mravljincah in metuljčkih, o kresničkih in murenčkih, o roparju pajku in Cimbumu.

V hiši je tema, samo na okencih je razpeto svetlo nebo, na nebu zvezdice.

Mamica že spi. Mikica pa ji še vedno pripoveduje, kako ji je striček murenček v luknjici godel in pel Preljubo veselje, Cigan cigana vpraša, Poj poj ptiček moj —

Mamica spi; Mikica pa ji v posteljici poje — tako kakor striček murenček.

26.

Vsa okenca so modra od neba.
Pod okenci pojo ptički. Vmes
požvižgava črni kos, oj črni kos.

Mamine rožice na okencih gledajo sonček in poslušajo ptičke.

Mamina punčka pa še vedno spančka. Ročice drži pod glavico in se smeje.

Videk, Lenčica in Ančica komaj čakajo, da bi se zbudila. Saj jim bo take lepe reči pripovedovala: o Cimbumu in medvedu, o pajku in sršenu, pa o mami kraljici.

Pa mamica ne pusti, da bi jo zbudili. Ponoči se je zbudila in ni mogla dolgo časa zaspančkati.

Vsi trije stojijo okoli posteljice in čakajo, da se bo zbudila.

K. Hafner

Marjanica na izletu

Mladi fantiči in dekličiči so korakali v svežem jutru po lepi, beli cesti. Junaško so stopali in veselo so prepevali:

Juhejsa, juhaha,
pomlad je že prišla.

Tako so peli mladi fantiči in dekličiči. Pa kaj bi tudi ne peli, kaj bi ne bili veseli! Saj so šli na izlet — na majniški izlet.

Fantiči in dekličiči so spraševali:

»Hej, bela cesta, kam nas pelješ?«

»Oj, daleč, daleč v lepi svet, prav tja do Polžjega hriba,« je odgovarjala cesta.

»In potem, bela cesta, kaj potem?«